

Mohol by sa pohodlne venovať svojej ordinácii, ved' pacientov, ktorí ho vyhľadávajú s rôznymi stomatologickými ťažkosťami, má viac než dosť. Patrí však k tým, čo majú energie aj na dva životy. Aj preto sa popri prednáškach na kongresoch vo svete, publikovaní, dennej praxi v ordinácii a starostlivosti o dvoch synov, ktorí preňho aj s manželkou veľa znamenajú, rozhodol vstúpiť aj na akademickú pôdu. Prečo? Aj to prezradil v rozhovore zubár MUDr. TOMÁŠ SIEBERT, PhD.

Mám rád NÁROČNÉ VÝZVY

Kedy nastane ten čas, keď sa úspešný súkromný stomatológ so zabehnutou ordináciou plnou klientov rozhodne odovzdávať skúsenosti budúci mladým kolegom a začne prednášať na vysokej škole?

Na Slovensku to stomatologické odbory lekárskej fakulty nemajú vôbec jednoduché. Dostať odborníka s požadovanými kritériami pracovať na fakultu na plný úväzok je takmer nemožné, pretože každý má okrem iného aj vlastnú ordináciu. Situácia bola dokonca taká, že sa absolventi, prakticky bez praxe dostávali na miesto vysokoškolských asisten-

tov, čo však určite nebolo dobré. Som totiž presvedčený, že štúdium dá každému dobrý základ, no zubárom sa stáva až rokmi praxe. Na druhej strane aj študenti vycítia, čo im ten-ktorý pedagóg môže dať. Vtedy prišla jedna z našich najlepších lekárskej fakúlt – Jesseniova LF UK v Martine – s ideou: áno, chceme učiť zubných lekárov, ale na úplne inej kvalitatívnej úrovni. Vytvoríme nový odbor, ale inak: študentov bude menej a z praxe oslovíme odborníkov, ktorí publikujú, prednášajú, sú schopní zabezpečiť potrebnú výučbu a zároveň im na to vytvoríme podmienky. Fakulta

ma teda v roku 2012 oslovila, výzvu som prijal a vnímam to ako výrazné uznanie mojej odbornosti.

Nemali ste obavy? Predsa len predstúpiť pred študentov nie je ľahké.

Máte pravdu, no na druhej strane som si povedal, že mám za sebou vyše sto prednášok, vystupujem na kongresoch, napísal som okolo 65 odborných článkov, som autorom alebo spoluautorom niekoľkých učebníc a celkom nedávno uzrela svetlo sveta v USA monografia s mojou kapitolou, čo sa zo Slovenska naozaj podarí len

zopár ľuďom... Nebáť sa vstúpiť na akademickú pôdu ma presvedčili aj pozvania na celosvetové stomatologické kongresy, študijné pobyty a ďalšie odborné aktivity. Dozrelo vo mne rozhodnutie, že môžem veľa zo svojich vedomostí odovzdať aj študentom.

V podstate ste však museli položiť základy študijných predmetov parodontológia a vedenia praxe zubného lekára.

Ako som už spomenul, bola to pre mňa nová výzva a prijal som ju. Vypracoval som celý plán výučby – prednášok a cvičení – parodontológie a vedenia praxe zub-

ného lekára. Usiloval som sa plán výučby pripraviť tak, aby v čo najväčšej miere zohľadňoval moderné ponímanie zubného lekárstva. Prípravy trvali istý čas a práve v tomto semestri už mám aj prvých študentov.

Už ste spomenuli, že dobrého zubára robí predovšetkým prax. Prispôbili ste tomu aj praktické cvičenia pod vašim vedením?

Samozrejme, to je najdôležitejšie. Oproti 14 hodinám prednášok trvá praktická výučba 28 hodín. Máme na to na fakulte perfektne vybavenú ordináciu s piatimi kreslami. Študenti prichádzajú do kontaktu so skutočnými pacientmi. Tí sú informovaní, že sú na vysokoškolskom pracovisku a vďaka istým fondom majú úkon bezplatný, no musia „strpieť“, že sú v rukách študentov. Všetko sa deje pod mojou kontrolou – vstupné vyšetrenie, stanovenie diagnóz, vypočujem si navrhnutý spôsob liečenia a odsúhlasujem optimálne riešenie liečby. Študenti potom realizujú zákroky a pripravujú zdravotnú dokumentáciu. V týchto dňoch prebiehajú klasifikované zápočty a v lete potom skúška, ktorá je zároveň aj štátnicovým predmetom.

Hovoríte o tejto svojej relatívne čerstvej pedagogickej skúsenosti veľmi zanepravené, určite takýto prístup cítia aj študenti. Verím, že áno, mám od nich naozaj dobré ohlasy a teším sa z nich. Myslím, že učiteľstvo mám aj tak trochu v krvi, veď v našej rodine sme mali viacero pedagógov, dokonca aj moja mama bola učiteľka. Cítim, že moje predmety sú na fakulte dobre naštartované a máme na čom stavať.

Priam sa núka otázka, či medzi šikovnými študentmi nenájdete aj perspektívneho kolegu, ktorý by neskôr mohol pracovať aj popri vás vo vašej ambulancii.

Tu poviem rozhodne nie, aj keby ste možno takúto odpoveď nečakali. Vie sa o mne, že nie som zá-

stancom zamestnávania zubných lekárov pod nejakou „jednou hlavou“. Za roky praxe viem, že pacient prichádza do ambulancie za konkrétnym odborníkom, čiže do mojej ambulancie za mnou. Asi by nebolo dobré, ak by som ho potom „posúval“ kolegovi, čím nechcem spochybniť jeho kvality. Svojich pacientov, ak treba, zverujem „iba“ do rúk dentálnej hygieničky, ktorá má u mňa vlastnú ambulanciu a robí pre pacienta iné úkony ako ja.

Potom však musím položiť aj ďalšiu otázku: kde sa majú mnohí šikovní mladí zubári, ktorí ako študenti už prejdú aj vašimi rukami, zamestnať, keď ich nikto takpovediac „nechce“?

To je už otázka životného boja. Nechcem, aby to vyznelo tak, že ja som už „za vodou“ a nič ma nezaujíma. Naopak, teraz majú mladí obrovskú výhodu, že si po skončení školy môžu otvoriť vlastnú prax, lebo už na to majú všetky doklady. Za mojich čias sme po promócii museli pod niekým pracovať, urobiť si atestáciu, a až potom sa osamostatniť. Myslím si však, že dnešní mladí kolegovia sú aj šikovní manažéri a nestratia sa.

Vráťme sa k vašej publikačnej aj prednášateľskej činnosti. Napriek tomu, že patríte skôr k tej mladšej generácii, máte toho za sebou aj v tejto oblasti dosť. Kde beriete čas?

(úsmev) Po nociach... Naozaj, keď máte súkromnú prax, chcete sa vzdelávať, prednášať, učiť, a to ešte nehovorím o rodine, ktorá je mojou prioritou, veľa času nezostáva. Napriek tomu sme spolu s kolegami dosiahli pozoruhodné výsledky – niektoré sa stali podkladom na klasifikácie použitia určitých liečebných postupov. Vďaka ohlasom na články som dostal ponuky aj zo zahraničných univerzít, napríklad pracovať vo výskume, prípadne prednášať. Vždy to bolo na základe mojich konkrétnych výsledkov, na základe práce – a nie preto, že by som mal niekoho „za sebou“. Tak sa mi podarilo prednášať na implantologických kongresoch v USA, na významných kongresoch EUROPERIO, čo bolo, mimochodom, prvé pozvanie pre slovenského zubného lekára. Ďalej na kongresoch v Taliansku, Rakúsku, Nemecku a pochopiteľne aj v Česku. Pozvali ma aj do Číny, Austrálie, no čas sa jednoducho znásobiť nedá.

Veľa času ste si však museli nájsť, keď ste dostali ponuku uverejniť v monografii o osteoporóze svoju časť o zubnom ošetrení pacientov s touto chorobou.

V čase internetu a elektronických médií je komunikácia medzi zubnými lekármi jednoduchšia a rýchlejšia. Takýmto spôsobom si všimlo moju prácu vydavateľstvo odborných publikácií a učeb-

níc v USA, ktoré pripravovalo vydanie knihy o osteoporóze. Vyžiadalo si odo mňa rukopis, ktorý, pochopiteľne, musel prejsť konaním oponenta, resp. recenzenta, a veľmi som sa potešil, keď nedávno na jeseň spomínaná monografia aj s mojou kapitolou o zubnom ošetrení u pacientov s osteoporózou vyšla. Čím sa toto pozvanie na spoluprácu stalo zase jedinečným pre stomatológa zo Slovenska.

Obráťme trochu list od práce a prezradte, či sa už celá vaša rodinka, najmä dvanásť a dvojročný synovia, tešia na koncoročné sviatky. Kedže sa zhovárime tesne pred prelomom rokov, dáвате si novoročné predsavzatia?

Každoročne sa usilujem mať cez sviatočné obdobie čo najviac času pre mojich najbližších. Samozrejme, najväčšmi si ho vychutnávajú naši synovia. Novoročné predsavzatia si nedávam, postupujeme pomalými, ale istými krokmi v tom, čo máme dlhodo- bo vytýčené. (úsmev) Tento rok sa so starším synom pripravujeme na prijímacie pohovory, takže víkendy máme až do mája obsadené. A čo si želim do nového roka? Azda čo najviac spoločných chvíľ voľna s rodinou, tie sú najväčšie a neopakovateľné. A rovnaké želanie mám aj pre čitateľov.

BEATA VRZGULOVÁ

Foto: Ramon Leško a archív T. S.

